

INA van de DOKTER

door
**ANNIE
SANDERS**

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT

INA VAN DE DOKTER

DOOR

ANNIE SANDERS

GEÏLLUSTREERD DOOR M. BOSCH VAN DRAKESTEIN

W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

Stijfgearmd, de mantelkragen hoog opgezet voor de fel-koude wind, stapten Ina en haar schoolvriendin de straten van het stadje door. In de hand droegen ze glunderend hun kerstrapport, dat ze zo juist gekregen hadden. Glunderend, ja, want ze waren allebei vooruitgegaan! Mijnheer op school had bij 't uitdelen van de rapporten gezegd dat ze de beste leerlingen van de klas waren, en dat hij wel zou willen dat alle kinderen zó hun best deden als zij. Was dat geen pluimpje om van te glunderen? Wat zouden hun ouders zeggen, als ze dát hoorden! En nu de meisjes wisten dat hun rapporten zo goed waren, konden ze ook vrolijk praten over de twee weken kerstvakantie die in 't vooruitzicht waren.

't Was waar, mijnheer had ook nog wat ánders gezegd vanmiddag.

„Denk er om jongens en meisjes, jullie krijgen nu vakantie en daar zijn jullie natuurlijk allemaal dolblij om. En dat mag ook best, hoor, dat gun ik jullie graag. Maar je weet wel, de vakantie en de pretjes zijn niet

het voornaamste. We moeten 't allermeest blij zijn om het Kind in de kribbe. Om het Kind, dat op aarde kwam om te maken, dat wij allemaal kinderen van de Hemelse Vader kunnen worden. Als we dát vergeten, dan is ons Kerstfeest niets waard, al maken we er ook nóg zulke prettige dagen van!"

Ina en Go, haar vriendinnetje, hadden die woorden van mijnheer heel goed begrepen. Natuurlijk, de geboorte van de Here Jezus, daar moest je blij om zijn. Daar hadden ze al wekenlang van gezongen: op school, op de Zondagsschool en thuis bij het orgel, waar Ina's vader zo prachtig op speelde.

Maar ze waren toch ook erg blij om de vrije dagen die komen gingen, en om de feestelijke gezelligheid, waar de laatste weken van het jaar zo vol van waren.

„Als vader maar niet weggehaald wordt! Dat gebeurt soms net als 't zo fijn is in huis. En zonder vader er bij is het toch nooit echt feest!"

Go knikte. Ina's vader was dokter en had het erg druk, omdat er in het hele stadje maar vier dokters waren. Ze begreep best dat Ina het akelig vond, als haar vader juist op een fééstavond bij een patiënt werd geroepen. En ondertussen bedachten ze geen van beiden, dat ze nú al bezig waren de woorden van hun onderwijzer te vergeten. Want Kerstfeest kan het toch altijd zijn, ook als je vader er op uit is om zijn zieken te helpen. Kerstfeest kan het nog zijn als je zélf ziek bent of te arm om het thuis gezellig te maken. En over zulke dingen hadden zij niet eens te klagen.

„Wat ga jý doen met de Kerstdagen?" vroeg Ina nu op haar beurt.

„O, ik ga naar m'n oom in Den Haag, enig hoor!"

„Alleen?"

„Nee, met vader en moeder samen. En we blijven tot na Nieuwjaar weg!"

Even, heel even kwam er in Ina's hart een gevoel

van jaloezie op. Die Go kon maar altijd op reis gaan in haar vakanties! Een opa en oma in Haarlem, een andere opa in Wildervank, een oom in Den Haag en ook nog een in Limburg. Zij, Ina, had helemáál geen ooms en tantes, en ook geen grootouders! Alleen nicht Martha, een oude nicht van moeder, die al bijna tachtig jaar was. Maar die woonde hier in het stadje, bij háár op bezoek gaan was niets bijzonders.

Gelukkig duurde de afgunst niet lang bij Ina, daarvoor hield ze veel te veel van Go. Bij háár thuis zou het toch óók prettig wezen, al gingen ze niet op reis. Ze babbelde dan ook aanstond weer honderduit mee over alles en nog wat, en zo pratend bereikten ze heel gauw het huis waar Ina woonde.

„Toe, Ien, laat mij nou ook eens. Jij hebt al driemaal gesprongen en ik nog niet één keertje. Toe nou!”

Een beetje onwillig gaf Ina het springtouw over aan haar twee jaar jongere zusje. Ze was dol op touwtjespringen, nog precies even dol als de kleintjes, zoals ze Nannie en Miek altijd noemde. Zo heel klein waren ze eigenlijk niet meer: Miek was acht jaar en Nannie al haast tien. Ze keken dan ook volstrekt niet hoog tegen Ina op, en toonden dat soms door haar flink af te snauwen als ze hun te bedillerig werd. Maar deze keer had Nannie gelijk, dat moest Ina eerlijk toegeven. Zij begon telkens opnieuw te springen en liet de anderen maar op hun beurt wachten.

„Daar dan!” Ze reikte het springtouw aan Nannie, zonder te laten merken dat het haar speet. Een ogenblik later galmden de zusjes, terwijl ze elk aan een kant in-en-uit sprongen, het raadselachtige deuntje van Lambo, die de meisjes ziet bukken en de hanen hoort kraaien, waarbij een rij zangnoten het verhaal als een nachtkaaarsje uitblaast eer het goed en wel begonnen is.

Ina keek toe, wat verveeld hangend tegen de muur van 't doktershuis. Wat moest zij nu gaan doen? De eerste twee dagen van de vakantie had ze zich nog samen met Go kunnen vermaken, maar die zat nu in Den Haag. Ton, Ina's broertje van elf, met wie ze óók wel eens speelde, was met een vriendje gaan fietsen. Nu ja, Ton en zij konden toch ook nooit lang bij elkaar wezen zonder te kibbelen. Dan ging het altijd nog beter met Nannie en Miek, al botste 't met hen ook vaak genoeg.

Daar ging de voordeur open en kwam moeder naar buiten. Ze keek even zoekend rond, wenkte toen haar oudste.

„Ina, kom eens even! Je moet een boodschap voor me doen!”

Blij met de afleiding repte Ina zich naar haar moeder.

„Waarheen?”

„Naar nicht Martha, vragen of ze morgen het Kerstfeest bij ons komt vieren. Je kunt er wel een paar uurtjes blijven ook, dan heeft ze nog eens wat aanspraak. 'k Zou zelf wel zijn gegaan, maar ik heb het nog zo druk vandaag, zie je!”

Miek en Nannie hadden hun touw in de steek gelaten zodra ze de boodschap hoorden.

„Hé, moes, mogen wij ook mee? Ja, toe moes!” bedelden ze als om strijd.

Ina, die liever alleen ging, weerde snibbig af:

„Nee hoor, springen jullie maar. Je hebt er genoeg om gezanikt!”

„Foei Ien, dat is niet lief van je!” zei mevrouw Meursen, die door het huiskamerraam had gezien hoe lang Ina haar zusjes had laten wachten.

Maar ze liet er meteen tegen de anderen op volgen:

„Blijven jullie nu maar bij huis spelen, nicht zal pas haar middagslaapje gedaan hebben en dan is ze vast niet gesteld op zoveel drukte!”

Het tweetal bleef met verongelijkte gezichten achter, terwijl Ina vrolijk huppelend de weg naar nicht Martha's bovenhuisje insloeg. 't Was zó'n meevaller dat ze zich nu ineens niet meer behoefde te vervelen, dat ze van louter plezier wel dansen kon. Als haar Paasrapport net zo mooi was als haar Kerstrapport, dan zou ze op haar verjaardag een fiets krijgen, was haar beloofd. Dát zou eventjes leuk zijn! Dan kon ze geuren tegenover Ton, want als dié eens een tochtje wou maken zoals vandaag, dan moest hij eerst om vaders fiets vragen, waarvan

het zadel dan een heel stuk omlaag werd gezet. 't Gebeurde ook wel dat vader zijn vier bengels — Miek, Nannie, Ton en haar — een eind meenam in zijn auto. Van die kant bekeken was 't wel weer fijn dat hij dokter was. Go's vader had geen auto, en de vaders van Tons kameraadjes ook niet!

Ziezo, hier had je het huis van nicht Martha. Een écht bovenhuis was het eigenlijk niet, dat hadden ze er pas van gemaakt toen nicht er kwam wonen. Haar keuken en kamertjes waren vroeger de slaapkamers geweest van de mensen beneden. 't Was door de woningnood gekomen dat ze dat moesten veranderen.

„Voor boven tweemaal bellen!” stond er op een bordje aan de deurpost. Maar Ina hoefde vanmiddag helemaal niet te bellen, want de benedenbuurvrouw stond net in de open voordeur en tekende op een lijst voor de Zending. Achter haar om glipte Ina de gang in, het werd niet eens opgemerkt. Een paar tellen later was ze al boven.

Nicht Martha zat te doezelen in haar voorkamertje. Ze schrok op toen de deur openging.

„Wel foei,” bekorde ze zichzelf, „ik heb pas geslapen en nu zou ik werkelijk alwéér onder zeil gaan. Heb je vaak moeten bellen, kind? Ik heb er niets van gehoord!”

„Dat kon u ook niet,” lachte Ina, „want ik heb niet gebeld. Mevrouw had de voordeur open!”

Ze deed vlug haar mantel uit, gaf het oude dametje een zoen en schoof gezellig naast haar op de divan. Ze kwam graag bij nicht Martha, tenminste als de zusjes en Ton niet meelingen. Nicht zelf had ook liever dat er één tegelijk kwam, al keek ze nooit boos als 't er méér waren. Ze was al zo oud, achtenzeventig jaar was een hoge leeftijd.

„Wil je thee?” vroeg ze aan Ina, terwijl ze opstond en alvast kopjes neerzette.

Tevreden zaten ze met hun beidjes . . .

„Hè ja, alstublieft!”

Tevreden zaten ze met hun beidjes te genieten van het geurige, verse kopje. Ondertussen deed Ina haar boodschap.

„De groeten van moeder, en of u morgenavond Kerstfeest bij ons komt vieren. U doet het toch zeker? We zullen wel oppassen dat de kleintjes u niet te moe maken!”

't Gezicht van de oude dame betrok.

„Och, wat is dat nu jammer!” zei ze. „Ik was graag gekomen, heus, maar ik heb juist gistermiddag met juffrouw de Barg afgesproken dat ik morgen de hele dag bij háár komen zou!”

Juffrouw de Barg was nicht Martha's vriendin, die al jarenlang ziekelijk was.

„Hè,” pruilde Ina teleurgesteld, „kunt u dat dan niet veranderen? Als u er nou de tweede Kerstdag eens naar toe gaat, dat is toch ook wel goed. Wij hebben geen mens anders dan u; als u wegblijft krijgen we helemaal geen bezoek met Kerstmis!”

„Ja kindje, het spijt mijzelf ook, maar juffrouw de Barg rekent op me. Ik heb het haar beloofd, en de tweede Kerstdag krijgt ze waarschijnlijk bezoek van haar zuster uit Rotterdam. Je zou toch niet willen dat ik een zieke vergeefs liet wachten, omdat het bij jullie gezelliger was? Dat zou een heel slechte manier van Kerstfeest-vieren zijn, Ineke!”

Ina zei niets meer, ze voelde wel dat nicht gelijk had, maar haar gezichtje bleef ontevreden staan. Ze had er zich zo op verheugd, nicht Martha een hele avond knus in hun kringetje te hebben. Samen met moeder zou ze ervoor zorgen dat de anderen niet te rumoerig werden, daarvoor was ze toch zeker de oudste en nicht moest het prettig hebben bij hen, dat stond vast. Misschien had ze haar wel kunnen overhalen om een verhaal te vertellen, want dat kon niemand beter dan zij. En nu — nu kwam nicht helemaal niet! Nu ging ze naar die vervelende juffrouw de Barg, die altijd even zuur keek en altijd maar over haar kwaaltjes zat te klagen! Juffrouw de Barg zou het vast niet gezellig maken op Kerstavond. Hoe was 't mogelijk dat je van zo'n vrouw meer kon houden dan van je eigen neefje en nichtjes?

Het blijde gevoel, waarmee Ina die middag op weg was gegaan naar nicht Martha's huis, wou niet terugkomen. Ze blééf nog wel een poosje, en ze deed ook wel haar best om gewoon over allerlei dingen te babbelen, net als anders. Maar haar plezier was er af, en voor 't eerst zolang ze zich herinneren kon, was ze echt blij toen ze weg kon gaan. Zelfs de belofte van nicht, dat ze misschien de twééde Kerstdag nog even aankwam, kon haar niet troosten. Wat had ze dááaraan? De tweede Kerstdag ging ze immers met Ton en de zusjes naar het feest van de Zondagsschool, en als ze dan terugkwamen zou nicht Martha al zo weer naar huis moeten. Ongewoon stil kuste ze nicht goedendag, die haar tot buiten de voordeur had weggebracht.

Hoofdschuddend keek de oude vrouw haar na. Ze begreep heel goed dat het een teleurstelling was voor het kind, de anderen zouden het ook wel spijtig vinden. Maar haar zieke vriendin in de steek laten, juist nu ze haar zo stellig beloofd had te komen — nee, dát kon ze toch niet doen, en dat zouden Ina's ouders zéker begrijpen.

Ina dacht op de terugweg niet aan huppelen. Ze had zelfs totaal vergeten om nicht bij de hoek van de straat nog eens toe te wuiven, zoals ze anders altijd deed. En toen ze thuis de kamer in kwam, zag mevrouw Meursen dadelijk dat haar gezicht op slecht weer stond.

„Zo kind,” zei ze vriendelijk, „ben je daar weer? Wat zei nicht Martha?”

„Ze komt niet! Ze gaat naar juffrouw de Barg!”

Nijdig gooide Ina 't er uit, ze keek er haar moeder niet eens bij aan.

„O,” dacht mevrouw begrijpend, „staat de muts dáárom zo scheef!”

En rustig, alsof ze in Ina's boze bui helemaal geen erg had, antwoordde ze:

„Dat is jammer. Ik had er al zo'n beetje op gerekend dat nicht er bij zou zijn morgen. Maar ja, die ziekelijke juffrouw de Barg gaat natuurlijk voor. Die heeft niemand ánders om haar gezelschap te houden. Wij hebben tenminste elkaar, al krijgen we dan geen bezoek!”

Moeder vond dus óók al dat het vanzelf sprak, dacht Ina verdrietig. En stil-mokkend zocht ze een boek.

Uit je humeur blijven met de Kerstdagen in 't vooruitzicht, dat is niet vol te houden. Toen Ina die avond in bed lag en moeder haar, zoals ze dat van heel vroeger af had gedaan, heerlijk instopte, was ze dat van vanmiddag wel niet vergeten, maar boos was ze er niet meer om. En toen ze de volgende morgen wakker werd, was het eerste waar ze aan dacht:

„Vandaag Kerstfeest!”

Op haar rug bleef ze nog even na-soezen, vóór ze uit bed stapte. Nannie en Miek, in het ledikant tegenover het hare, waren nog vast in slaap. Beneden speelde de radio zacht een kerstversje. Vader en moeder zouden dus al op zijn. Van Ton hoorde je niets, die lag zeker ook nog op één oor. Ina maakte geen haast met opstaan. Ze wist dat er eerst iets heel aparts komen moest, voordat ze er uit mocht. Dat was ieder jaar zo gegaan op kerstmorgen, ze herinnerde 't zich niet anders.

En toen ineens kwám het aparte. De radio werd uitgedraaid, er klonk wat geschuif met de orgelkruk — en daar begon vader te spelen, terwijl de hoge stem van moeder er bij zong:

*De Heiland is geboren,
De Koning van 't heelal,
Hij, die in knechtsgestalte
Het mensdom redden zal.
In woorden, nóóit vernomen,
Weerklinkt der eng-len koor:
De komst des groten Konings
Weergalmt de heem-len door!*

... daar begon vader te spelen.

De zusjes kwamen allebei met een schok overeind; Miek eerst, dan ook Nannie. Ina was uit haar bed gesprongen en had ze elk bij een arm wakker geschud. Ze waren meteen alle slaperigheid vergeten, en toen Ina gelijk met moeder en vader een tweede kerstlied inzette, zongen ze dadelijk mee. Vanuit het kamertje aan de andere kant van de overloop bromde de lage stem van Ton. Anders plaagden de meisjes hem vaak, omdat hij zo slecht wijs kon houden en er soms dwars tegen in zaagde. Maar nú dachten ze daar niet aan. 't Was immers feest vandaag.

Een paar versjes zongen ze nog. Toen werd het orgel gesloten, de radio ging weer aan, de trap kraakte en moeder kwam naar boven om haar troepje aan te sporen.

„Opstaan, kinderen! De kerstklokken luiden al!”

O, die kerstmorgen, wat was dat een feest! Alles ging net als op zondag. Wassen, aankleden, ontbijten en dan naar de kerk. En toch leek het allemaal anders

vandaag. Kwam het doordat dit eigenlijk geen zondag wás? Kwam het doordat ze zo vroeg al samen gezongen hadden, of doordat vader aan 't ontbijt had gedankt voor de komst van die grote Koning, die als een hulpe-loos kind in een kribbe werd neergelegd om een boze wereld te redden?

Ja, die morgen was alles prettig, en dat bleef het 's middags ook nog. Als de ávond maar niet gekomen was — de avond, die juist de heerlijkste tijd van de hele dag had moeten worden!

Als 's avonds de boterham op was, als de gordijnen dicht waren en de schemerlamp brandde, als moeder de kerstgeschiedenis vertelde en na die tijd nog een ander verhaal voorlas, en als vader op het orgel de mooie bekende kerstversjes speelde, terwijl ze allen eerbiedig meezingend om hem heen stonden — dan was het toch echt heerlijk in huis. Zo begon déze avond ook.

Ina was deze twee dagen moeders hulp, want het dienstmeisje vierde Kerstfeest bij haar eigen moeder. En Ina was een hulp waar mevrouw Meursen tevreden over kon zijn, geloof dat maar! Bedrijvig weerde ze zich bij 't klaarmaken van de chocolademelk, ze hielp mee om in te schenken en sneed handig voor ieder een even dik stuk van de kerstkrans, die moeder bij de bakker besteld had. Trouwens, al waren de stukken niét precies even dik geweest, dan zou daar nú toch niemand om gekibbeld hebben. Zo iets doe je immers niet als 't Kerstfeest is.

Toen, juist terwijl ze voor de zóveelste maal die dag „Stille Nacht” zongen, gebeurde 't opeens. Er werd gebeld, heel zacht en heel bescheiden. 't Was eigenlijk een wonder dat Ina het hoorde, zo dwars door het zingen en orgelspelen heen. De anderen merkten er niets van, maar zij stond ook het dichtst bij de gangdeur.

Even ging het door haar gedachten:

„Als dat nu tóch nicht Martha nog eens was! 't Zou

't Was Mattie.

toch best kunnen dat ze een beetje vroeger bij juffrouw de Barg vandaan was gegaan!"

Ze glipte snel de kamer uit, deed de deur zachtjes achter zich dicht en maakte de voordeur open.

Er stond geen guitig-lachende oude nicht op de stoep, maar wél een meisje van Ina's eigen leeftijd, met grote angst-ogen in een bleek ontgaan gezicht. Ina kende haar wel. 't Was Mattie, het dochtertje van de timmerman uit de Costerstraat, dat bij haar en Go in de klas zat. Ze begreep het meteen: 't was voor vader!

Zie je wel, daar kwam de vraag al.

„Is dokter thuis?"

„Jawel!" 't Kwam er niet heel toeschietelijk uit.

„O, laat-ie dan asjeblieft heel gauw bij ons komen! Moeder is zo akelig, ze is zo-maar ineens in elkaar gezakt!"

Ze wachtte niet eens op antwoord, ze holde in haar zenuwachtigheid meteen weer weg.

Over Ina's gezichtje was een ontevreden trek gekomen. Hè bah, daar had je 't nu alweer! Altijd als ze zo knus bij elkaar zaten, kwam er iemand die vader bij hen weghaalde! Nu was het zeker nog niet mooi genoeg

dat nicht Martha weggebleven was, nu moesten ze vader ook nog missen vanavond. Of . . .

Ze schrok van de gedachte die haar plots door het hoofd schoot! Als ze eens niets vertelde! Als ze eens stil weer naar binnen ging en op haar plaats bij 't orgel schoof! 't Was immers best mogelijk dat die mevrouw helemaal niet zo ziek was! Hun dienstmeisje zei zo vaak dat de mensen soms voor 't onnozelste wissewasje de dokter haalden! Als het werkelijk zo heel erg was, dan zou de timmerman toch wel zélf gekomen zijn. Nu wist ze feitelijk niet eens wat er precies aan scheelde. Misschien was Mattie's moeder alleen maar moe geweest en daardoor flauw gevallen. Zo iets gebeurde wel eens, had ze vader een keer horen zeggen.

Ina was, zonder verder na te denken, de kamer al in geglipt. Niemand scheen haar gemist te hebben, ze was ook geen drie minuten weg geweest. Ze stond alweer tussen de anderen in, en ze probeerde weer heel aandachtig mee te zingen:

*Ook voor mij hebt G' U rijkdom ontzegd,
Werdt G' in stro en in doeken gelegd.
Leer m' U danken daarvoor!*

Toen het lied uit was, schrok mevrouw Meursen opeens:

„Nee maar, kinderen, kijk eens op de klok! 't Is al bij half negen, daar heb ik geen erg in gehad! Ik zal jullie nog een verhaal voorlezen, en dan maken we voor vandaag een eind aan het feest!”

Zo gebeurde het dan, maar Ina hoorde van het hele verhaal nog geen drie zinnen. Want nu ze daar zo rustig zat en het om haar heen ineens stil werd — nu begon het haar pas goed duidelijk te worden wat ze daarnet had gedaan. Ze had wel tegen zichzelf gezegd dat het met die ziekte van Mattie's moeder best meevallen kon, maar stel je nu eens voor dat het tóch

Ina hoorde van het hele verhaal nog geen drie zinnen.

anders was, dat ze wél erg ziek lag! Dan kwam er geen dokter om haar te helpen — en wie weet, misschien werd het dan wel hoe langer hoe erger met haar!

„Vond je 't ook niet prachtig, Ien?”

Met ogen die nog glinsterden van de spanning, porde Ton zijn zusje aan. Ze schrok op, kreeg een vuurrode kleur en keek verward om zich heen.

„W . . . Wat? O, ja, natuurlijk!”

Ze schoten allemaal in de lach om haar dwaas-verschrikte gezicht.

„Ina heeft zitten slapen, geloof ik!” zei dokter Meursen. „Kom moeder, stop je dienstbode onder de wol. 't Is welletjes voor vanavond!”

„Ja, ze gaan alle vier!” besliste mevrouw. „Miek heeft ook al zulke kleine oogjes. Vooruit hoor, geef vader gauw een nachtzoen en dan allemaal als de wind een trapje hoger!”

Niemand sribbelde tegen. Nannie en Ton hadden ook slaap. 't Gebeurde maar zelden dat ze later dan acht uur naar bed gingen, en 't was nú zowat negen.

Ina was ditmaal het eerst boven, terwijl ze ánders meestal de laatste was. Maar in de gang had ze nét nog gehoord hoe Miek, met haar armpjes om vaders hals, soezurig vleide:

„Fijn dat u de hele avond bij ons gebleven bent, pappie!”

Van bidden voor het slapen-gaan kwam deze keer niets terecht bij Ina. Natuurlijk knielde ze neer voor haar ledikant, wat zou moeder anders wel moeten denken? Maar de bekende woorden wilden niet komen, ze vergiste zich telkens opnieuw en wist eindelijk niets beters te doen dan maar „amen” te zeggen en op te staan. Gelukkig dat Nannie en zij niet meer hardóp hoefden te bidden, zoals Miek.

In bed, de ogen half dichtgeknepen alsof ze vreselijke slaap had, lag ze tussen haar oogleden door te kijken naar moeder, die bezig was de zusjes toe te dekken. Mattie van de timmerman zou vanavond niet door haar moeder toegedekt worden. Die was misschien nog niet eens naar bed, of ze woelde heen en weer en kon niet slapen. Nu, daar zou bij háár voorlopig ook wel geen sprake van zijn. Zou ze moeder zo meteen maar alles vertellen? Dan kon vader gauw gaan zien hoe 't met Mattie's moeder was. Dan kon hij haar een drankje

geven of poeders, en misschien was ze dan morgen vroeg al een heel stuk beter!

Toch, toen Ina zélf aan de beurt was om ingestopt te worden en moeders handen de dekens zo veilig warm in haar rug knuffelden — toen gaf ze niet toe aan 't verlangen om haar armen om moeder heen te slaan en eerlijk haar schuld op te biechten. Immers, wat zouden ze boos op haar zijn, vader vooral, als ze hoorden dat ze een boodschap van een zieke met opzet niet doorgegeven had!

„Lig je zo goed, Ineke?”

„Ja moes, lekker!”

„Ga dan maar gauw slapen. Je hebt me vandaag flink geholpen, hoor. Welterusten kind!”

„Nacht moes!”

Maar in slaap kon Ina het eerste half uur niet komen. Ze hield zich wel rustig in bed; haar ledikant kraakte zo en daar mochten de zusjes niet wakker van worden. Ze probeerde nog eens te bidden, maar het ging wéér niet. Ze moest maar aldoor aan Mattie denken, die zo angstig gekeken had toen ze bij hen op de stoep stond, en aan Mattie's moeder, die misschien wel erge pijn leed. Pas toen de klok beneden al half tien geslagen had en ze in haar angst geen ander gebed had weten te bedenken dan: „o Here Jezus, laat Mattie's vader toch als 't U blijft een ándere dokter geroepen hebben” — pas tóen viel ze in een onrustige slaap.

Ze kon nog geen tien minuten geslapen hebben, toen ze plotseling wakker schrok door een forse ruk aan de bel. Ze vloog overeind in bed, direct helemaal klaar wakker en zich meteen al het nare van zo pas weer herinnerend. Met bonzend hart zat ze te luisteren, wat er beneden gebeuren zou.

Dokter Meursen en z'n vrouw, knus tegenover elkaar aan de tafel, schrokken óók op van het harde bellen. 't Was heerlijk rustig in de kamer, nu eindelijk het kleine goedje naar bed was. Ze hadden genoeglijk zitten praten over de dag die voorbij was en over het Zondagschoolfeest, waar ze morgenmiddag met hun hele troepje naar toe zouden gaan. En daar ineens ging met zo'n onverwacht lawaai de bel over! Ze stonden allebei tegelijk van hun stoel op en liepen achter elkaar de gang in.

De voordeur was nauwelijks opengedaan, of een half boze, half angstige stem bromde uit het donker:

„Heb ik ooit, dokter, waar blijft U toch? We zitten al meer dan een uur te wachten!”

„Te wachten, op mij?” vroeg de dokter verbaasd. „Maar hoe kan dat? Wie is er dan ziek? Ik heb helemaal geen bericht gehad!”

„Geen bericht gehad? Wel nou nog mooier! Onze Mattie is een uur geleden hier geweest om te vertellen dat m'n vrouw zo akelig was geworden. Is dat bericht of is dat geen bericht?”

't Gezicht van de dokter stond nu nog méér verwonderd. Mevrouw had het licht in de gang aangestoken en bij dat licht zagen ze dat het de timmerman uit de Costerstraat was, die voor hen stond.

„Maar m'n beste man!“ Dokters stem klonk wat ongeduldig. „Dacht je nu heus dat ik kalmpjes thuis blijven zitten als ik zo'n boodschap gekregen had?“

„Ja dokter, dat weet ik niet, maar ik heb m'n kind nog nooit op een leugen betrapt! Als zij zegt dat ze hier aangebeld heeft om 't bericht te brengen, dan heeft ze dat ook gedaan!“

Wat kwam dat er bars uit, dacht Ina. Ze had zich uit bed laten glijden en stond nu op haar blote voeten boven aan de trap. De timmerman leek wel nijdig op vader. Dat was óók haar schuld. O, en wie weet hoe erg het wel was met zijn vrouw!

Hoor, nu ging moeder praten. Haar stem klonk zacht en sussend.

„Zou je nu eerst je auto niet halen, man, en gauw naar de zieke toe gaan? Hoe het dan zit met die boodschap, daar komen we láter wel achter!“

„Je hebt gelijk, vrouw, met dat gehaspel komen we niet verder. Maar begrijpen doe ik er niets van!“

Vader zei nog meer, maar dat verstond Ina niet, omdat hij meteen wegliep naar buiten. Ook de timmerman bromde nog wat, maar zijn toon was niet meer zo nors als daareven. Kort daarop snorde de auto, de voordeur ging dicht en het werd stil. Ze waren weg, begreep ze. De timmerman was zeker bij vader ingestapt.

Nu kon zij weer in bed kruipen. Alles was nu immers goed. De zieke vrouw zou geholpen worden en Mattie en haar vader hoefden niet meer in angst te zitten. Hoe kwam het dan, dat Ina zich nu niet omdraaide om haar veilige warme holletje weer te gaan opzoeken? Waarom bleef ze staan op de overloop, huiverend in haar flanellen nachtop, en met voeten die wel stukken ijs leken? Ina kón niet naar bed gaan, rustig en blij of er niets was gebeurd. Want . . . was 't wel wáár dat nu alles goed was? Had ze niet gejoekt tegen vader en moeder, door die boodschap niet door te geven? En had ze niet

een zieke aan haar lot overgelaten, alleen om haar eigen plezier niet te missen?

„Een zieke vergeefs laten wachten omdat het bij jullie gezelliger was, dat zou een heel slechte manier van Kerstfeest-vieren zijn!”

Wie had dat ook weer gezegd? O ja, nicht Martha, toen ze het gisteren over juffrouw de Barg hadden. Juffrouw de Barg, op wie zij, Ina, jaloers was geweest. O wat was ze een spook, een lelijk, zelfzuchtig spook! Niets had ze over voor zieke mensen, alleen aan zichzelf dacht ze maar! En als vader nu eens te laat kwam bij Mattie's moeder? Als hij haar eens niét meer kon helpen en Mattie haar moest verliezen — wat dan?

„Moes!” Ina hield het niet langer uit. Als een wilde, angstige gil klonk haar roep door het huis.

Moeder, die alweer naar de huiskamer was gegaan, hoorde het. Ze kwam haastig de gang weer in.

„Róept er iemand boven?”

„Ja moes, ik! Kunt u even komen, ik moet u wat vertellen!”

„Ina, kindje, ben jij uit je bed? Vlug er weer in, je zou ziek worden. Ik kom bij je!”

Maar inplaats van te doen wat haar gezegd werd, holde Ina ineens de trap af, sloeg haar armen zo woest om moeders hals dat deze bijna haar evenwicht verloor, en drukte zich onder een gierende huilbui tegen haar aan.

„O, moes, ik heb . . . Ik ben zo bang! Als Mattie's moeder dood gaat, dan is het mijn schuld!”

Natuurlijk begreep haar moeder er niets van.

„Kind, waar heb je het nú over? Je bent toch wel goed in orde, je hebt toch geen koorts?”

Onderzoekend keek ze haar dochttertje aan. Maar nee, ze zag er niet uit of ze ziek was.

Luid snikkend schudde Ina het hoofd.

„Nee moes, ik praat geen onzin, heus niet! Mattie was echt hier vanavond, ik heb zelf de deur voor haar

opengedaan. Maar ik vond het zo akelig dat vader weg moest, en toen . . .”

Mevrouw Meursen werd opeens bleek. Ze had niet zo gauw geweten wie Mattie ook weer was, al kwam de naam haar bekend voor. Maar nu, bij Ina's verward verhaal en de herinnering aan 't bezoek van daarnet, werd het hele geval haar in één ogenblik duidelijk. Mattie, och ja natuurlijk, dat was het dochttertje van de timmerman, dat de dokter was komen roepen voor haar moeder. Het kind had dus werkelijk bij hen aangebeld, en Ina, haar eigen oudste meisje, dat ze vanavond nog zo geprezen had als een flinke hulp — Ina had de boodschap expres verzwegen om haar vader maar thuis te kunnen houden!

Ze maakte Ina's armen van haar hals los, schoof haar opzij en deed de deur achter zich open.

„Kom in de kamer,” zei ze streng, „en vertel precies wat Mattie gezegd heeft!”

Gedwee stapte Ina achter haar aan de huiskamer in. Binnen plantte moeder haar op een stoel bij de tafel, zette een paar grote pantoffels van vader voor haar neer, sloeg haar een mantel om, die ze van de kapstok in de gang had gehaald, en ging tegenover haar in de hoek bij 't raam zitten. Ze had het allemaal zwijgend gedaan, en dat maakte dat Ina nu geen moed meer had om iets te zeggen. Maar toen moeder blééf zwijgen, ook nu ze allebei zaten — toen begreep Ina dat er op háár werd gewacht, en begon ze met horten en stoten, nog telkens na-schokkend van 't hevige schreien dat ze gedaan had, haar bekentenis te doen. 't Was een heel kort verhaal, maar het werd ééns zo lang door haar gestotter. 't Valt ook niet mee om zo iets te vertellen, vooral niet als je merkt dat het anders zo lieve gezicht van je moeder hoe langer hoe strakker gaat staan!

Toen ze eindelijk uitgepraat was, bleef het een hele tijd stil in de kamer. Ina vond tenminste dat het een hele

tijd duurde, en ze kreeg het er zó benauwd onder, dat ze er op 't laatst zelf maar een eind aan maakte en vroeg:

„Bent u érg kwaad, moes?”

Nu stond mevrouw Meursen langzaam op, en terwijl ze naar de kachel liep om te kijken of die nog wel goed brandde, zei ze ernstig:

„Ja, daar is moeder nu eens echt boos om. Hoe heb je zo iets in je hoofd kunnen krijgen? Je wist toch niet wat er met die vrouw aan de hand was. Als ze nu eens zo ziek wordt dat vader haar niet meer helpen kan?

Dat zou toch heel goed mogelijk zijn, is 't niet? En dan nóg wat. Heb je verstaan wat Mattie's vader zei, toen hij daarstraks hier was om vader te halen? Dat hij zijn kind nog nooit op een leugen betrapt had. Dat kunnen wij nu van jou niet meer zeggen, Ina. Die timmerman heeft een liever en eerlijker dochtertje dan wij!”

„O, moes!” Opnieuw snikte Ina het uit. Dat moeder zó tegen haar praatte, was erger dan al het andere samen.

„Ja kind, dat zijn harde woorden, dat weet ik best. Maar” — en nu waren plotseling tóch moeders armen weer om haar heen — „ouders moeten soms heel streng voor hun kinderen wezen, al hebben ze daar misschien zelf wel het mééste verdriet om. Dat betekent niet dat het nu nooit meer goed worden kan, dat vader en moeder het je niet willen vergeven. Natuurlijk doen we dat graag, als je er echt berouw over hebt. Maar je moet je toch heel goed indenken hoe erg het wel was wat je deed. Je hebt vader en moeder bedrogen, dat was verkeerd. Maar je hebt nog iets veel érgers gedaan. Je hebt feest willen vieren, Kérfestfeest nog wel, terwijl je wist dat in een ander huis een zieke lag te wachten op hulp die niet kwam — door jóuw schuld niet kwam. Ina, wat zal de Here Jezus van zó'n Kerstfeestviering gedacht hebben?”

Moeders stem was nu niet streng meer, maar zacht en verdrietig.

Ina gaf eerst geen antwoord. Na een paar minuten pas kwam er haperend uit:

„Dat zei nicht Martha ook al!”

„Wat?”

„Dat je geen Kerstfeest vieren kon als je een zieke liet wachten!”

„Hoe bedoelde nicht Martha dat dan? Die kon hiér toch niets van weten!”

Toen verteld Ina van haar jaloersheid op juffrouw de Barg, en wat nicht daarover gezegd had. De doktersvrouw schudde haar hoofd, maar ze gaf Ina geen twééde standje. Ze zei alleen:

„Laten we samen bidden, of de Here je al die verkeerde dingen vergeven wil!”

En zo, met moeders arm om haar schouders en haar handen gevouwen in moeders schoot, heeft Ina haar zonde, maar ook haar berouw aan de Heiland verteld.

Toen moeder „amen” gezegd had, stond ze op, schonk een kop thee voor haar dochtertje in en besliste:

„Ziezo, nu drink je dat lekker warm op en dan breng ik je weer naar boven!”

„Bent u dan niet boos meer, en vertelt ú het dan aan vader?”

„Ja hoor, ik zal het vader wel zeggen. En als je er werkelijk spijt van hebt, dan vergeven wij het je graag!”

Toen was Ina gerust, en honderd pond lichter dan zo pas liet ze zich weer in bed stoppen.

Maar toen moeder zich over haar heen boog, om haar voor de tweede maal die avond een nachtzoen te geven, schrok Ina opeens: „Moes, nou hebben we nog vergeten voor Mattie's moeder te bidden!”

„Dat doen we dan ieder voor ons zelf, jij in je bed en ik beneden in de kamer!” was het antwoord.

En na een extra-stevige kus, liet mevrouw Meursen haar meisje alleen.

Terwijl haar dochtertje, weer heerlijk warm geworden, eindelijk in een rustige slaap viel, zat de doktersvrouw in de huiskamer op haar man te wachten. Ze piekerde er over hoe ze 't hem zou vertellen van Ina. Want dat hij het weten moest, sprak vanzelf. Zo iets mocht je niet stilhouden en 't zou niet kunnen ook, want het raadsel van die boodschap moest toch opgelost worden. Trouwens, Ina zelf had haar gevraagd het aan vader te zeggen. Wat zou hij er kwaad om wezen! 't Was ook geen kleinigheid, wie weet hoe ernstig ziek die timmermansvrouw geworden was!

Wacht, daar hoorde ze de auto. Haar man was gauw terug, misschien viel het nog wel mee. Ze liep vlug naar de gang en had de voordeur al opengemaakt eer hij de sleutel in 't slot steken kon.

„Zo, daar ben ik weer!” zei de dokter, terwijl hij binnenstapte en zijn jas uitdeed.

„Ik dacht wel dat je nog op zou zijn!”

Mevrouw wachtte tot hij in de kamer rustig een kopje thee zat te drinken. Toen vroeg ze belangstellend:

„Wel, en hoe is het nu met de zieke?”

„Ze heeft een hart-aanval gehad, maar voorzover ik 't bekijken kon was er geen gevaar. Morgen ga ik er wéér naar toe!”

„Was dat meisje van de timmerman al naar bed toen je kwam?”

„Je bedoelt Mattie, ja, die lag er al in. Ze wou eerst niet, haar zuster moest haar gewoonweg uitkleden en onder de dekens stoppen!”

„Je hebt haar dus niet gesproken?”

„Nee, hoezo?”

„Ik dacht dat ze misschien verteld zou hebben wie de boodschap aangenomen had toen ze bij ons aanbelde!”

„Nu je 't zegt . . . Ik heb totaal vergeten daarnaar te vragen, en de timmerman en zijn dochter zeiden er ook niets van. Ik denk voor 't naaste dat het kind in haar zenuwachtigheid naar de dokter aan de overkant gelopen is, dat die toen net niet thuis was en dat een vergeetachtig dienstmeisje de boodschap niet dadelijk opgeschreven heeft!”

Eén ogenblik aarzelde mevrouw Meursen. Zou ze het hier maar bij laten? Dan kreeg Ina geen boze woorden meer. Het kind was toch eigenlijk al genoeg gestraft, doordat ze zo'n nare Kerstavond had gehad. Maar direct daarop schaamde ze zich. Wel foei, hoe kwam ze zo? Moest ze dan, om haar meisje te sparen, zelf mee gaan jokken?

Ze ging naar haar man toe, legde haar hand op zijn schouder en zei zacht:

„Nee vader, zo is het niét gebeurd. Ik weet alles nu precies!”

Verrast keek de dokter haar aan.

„Wat bedoel je daarmee, vrouw? Wát weet je?”

„Als je even bedaard luistert, dan zal ik je vertellen hoe het gegaan is vanavond. Mattie is hier wel degelijk aan de deur geweest, en ze heeft haar boodschap ook afgegeven. Onze Ina heeft het bericht aangenomen, maar . . .”

Dokter Meursen liet zijn vrouw niet uitpraten. Vol verbazing viel hij haar in de rede.

„Wát zeg je daar? Ina? Wanneer dan? Ik heb er niets van gemerkt, en jij toch zeker ook niet?”

„Toen wij bij het orgel aan 't zingen waren, is Ina even de kamer uit geweest. Ze dacht toen dat er gebeld werd en dat wás ook zo, want het was Mattie die op de stoep stond!”

„Maar waarom zei ze dat dan niet? Ik was immers thuis!”

„Dat is het nu juist. Je weet hoe vervelend Ina het vindt als jij op een feestavond weg moet. Natuurlijk was het niet goed wat ze deed, maar de verleiding was groot. Wij zongen en speelden, hadden zodoende de bel niet gehoord, en Mattie vroeg niet of ze de dokter zélf spreken mocht. Nu begrijp je de rest wel. Ina kwam in de kamer terug, merkte dat wij van niets wisten, en . . . zweeg!”

„Maar dat is verschrikkelijk!” riep Ina's vader. Hij was uit zijn leuningstoel opgestaan en liep met driftige stappen de kamer op en neer.

„Zo'n ondeugend, leugenachtig nest — en dan nog weer doodgewoon mee te gaan zingen, net of er niets aan de hand was! Wie zou dát gedacht hebben? 't Is meer dan erg!”

Mevrouw liet haar man maar eventjes uitrazen. Aan zijn gezicht zag ze wel dat hij 't allerliefst dadelijk naar boven zou zijn gegaan, om zijn dochttertje uit bed te laten komen en haar eens flink door elkaar te schudden. Maar hij deed het niet, natuurlijk niet. Dan zouden Nannie en Miek immers ook wakker worden.

Toch duurde 't wel een minuut of vijf, voordat dokter Meursens drift wat gezakt was. Op dát ogenblik had zijn vrouw gewacht.

„En wat doe je nu morgenochtend?” vroeg ze, toen hij met z'n geloop door de kamer ophield en weer in zijn stoel ging zitten.

„Hoe bedoel je dat?” wou hij op zijn beurt weten.

„Met Ina. Je gaat haar toch niet te hard aanpakken, wel?”

„Niet te hard aanpakken? Nu nog mooier! Een pak slaag moest ze hebben, dat nest!”

„Maar man . . .”

„Een pak slaag moest ze hebben, dat nest!”

„Nee, wees maar gerust, zó erg zal ik het niet maken. Maar dat ze straf krijgt is zeker!”

„Luister eerst even naar mij. Ik was nog niet uitgepraat toen je zo boos werd!”

„Vooruit dan maar!” bromde de dokter onwillig.

Toen begon mevrouw te vertellen van Ina's berouw, van haar angst om de zieke, die ze niet vóór zich had kunnen houden, en ook hoe ze samen, Ina en zij, de Here om vergeving hadden gevraagd.

„Het is Kerstfeest, vader, denk je daar wel aan? Het feest van de Heiland, Die in de wereld kwam voor ónze zonden. En als Hij zoveel van ons houdt en ons zoveel vergeeft, moeten wij ons meisje dan óók haar kwaad niet vergeven?”

Een hele poos was het stil na die woorden. Toen zei dokter Meursen met een heel fijn lachje om zijn mond:

„Moeder, jij bent de beste advocaat die er in de hele stad rondloopt. Ik zal dan maar doen wat je zegt en niet langer boos zijn. Maar” — en nu stond zijn gezicht

tóch weer ernstig — „al vergeven we Ina haar kwaad, straf heeft ze verdiend en die zal ze hebben ook. Om te beginnen mag ze morgenmiddag niét naar het Zondagsschoolfeest. Ja, ik weet wel wat je zeggen wilt. 't Is de laatste maal, 't volgend jaar kan ze er niet meer naar toe. Maar daar is het dan ook een straf voor. En dan moet ze binnenkort, als Mattie's moeder wat opgeknapt is, zelf naar die mensen gaan om precies te vertellen hoe de zaak in elkaar zit. Wat zullen ze daar wel gedacht hebben vanavond, vooral die timmerman zelf! De man was echt nijdig, dat kon je zó aan hem zien, en dat was ook best te begrijpen!”

Ina's moeder zei niets terug. Ze wist: als haar man zo'n besluit had genomen, dan bleef dat ook zo. En eigenlijk moest ze hem gelijk geven, al vond ze 't jammer voor Ina, dat ze door deze geschiedenis haar laatste Kerstfeest op Zondagsschool mislopen zou. Ze vroeg dus alleen:

„Zullen we dan nú ons bed maar eens opzoeken? 't Is lang niet vroeg meer!”

En de dokter stond dadelijk op om de deuren te gaan sluiten.

Zoals ze iedere avond deden, gingen ze, alvorens zelf naar bed te gaan, nog even naar al hun kinderen zien. Bij Ina's ledikant talmden ze vandaag het langst. Ze lag rustig te slapen, alleen op haar wangen brandden nog een paar rode plekjes. Maar toen moeder zich al omgekeerd had om bij Miek en Nannie het dek wat vaster in te stoppen, boog vader zich over zijn oudste heen en kreeg ze, zonder 't te merken, ook van hém nog een tweede nachtzoen.

O, wat werd Ina die tweede Kerstmorgen met een beklemd hart wakker! Onmiddellijk toen ze haar ogen opendeed, schoot heel het gebeurde van de vorige avond haar weer in gedachten. Ook déze keer haastte ze zich niet om haar bed uit te komen, maar dat was vandaag om een andere reden dan gisteren. Stil en bedrukt lag ze te luisteren naar de geluiden beneden. De radio speelde nu niet, er klonk alleen wat gedempt gepraat. Vader en moeder vonden het zeker nog te vroeg om hun troepje al wakker te maken. Zouden ze nog gaan zingen vanmorgen, nu zij, Ina, hun zo'n verdriet had gedaan? Want natuurlijk had moeder gisteravond alles verteld. Dat had ze haar immers zelf gevraagd. Wat zou vader er wel van gezegd hebben? Hij was er stellig heel boos om geweest! En hoe zou het met Mattie's moeder gegaan zijn? Daar was ze wel erg nieuwsgierig naar, maar ze geloofde toch niet dat ze 't vader zou durven vragen.

Toen opeens . . . Hoorde ze 't goed? Ging het orgel tóch spelen? Ja, luister maar — en moeder begon mee te zingen ook, net als op elke andere Kerstdag.

*In Bethlehems stal
Lag Christus de Heer,
In doeken gehuld,
Als Kindje terneer.
Voor Hem was geen plaats meer
In herberg of huis.
Zijn wieg was een kribbe,
Zijn troon was een kruis!*

*Zo arm werd de Heer,
Der Engelen Heer,
Die zondaren mint,
Zo nameloos teer.
Die hun wil vergeven,
Hóeveel het ook zij:
Zó arm werd de Heiland,
Voor u en voor mij!*

Ina was geen kleuter van zes of zeven jaar. Ze begreep aanstonds dat dit voor háár bedoeld was, dat ze dit versje zongen om haar te laten horen dat de Here Jezus ook voor háár zo arm geworden was en dat Hij haar alles vergeven wilde, ook wat ze gisteravond gedaan had. Wat had ze toch een énige vader en moeder, dacht ze onder 't aankleden. Op die manier vertelden ze haar meteen dat ze zelf ook weer helemaal goed op haar waren.

Toch was ze blij dat de zusjes het eerst naar beneden holden en dat Ton direct een heel verhaal afratelde over Nero van de bureu, die hem midden in de nacht uit zijn slaap had geblaft. Ze zou het nu toch even moeilijk gevonden hebben om alleen met vader en moeder in de kamer te zijn.

Na 't ontbijt, toen ze met hun zessen op weg gingen naar de kerk, haakten Nannie en Miek gezellig ieder aan een kant bij hun moeder in. Vader kwam achteraan met de beide oudsten. Maar toen ze een eindje van huis waren, zei dokter Meursen ineens:

„Zeg Ton, ga jij eens bij moeder en de anderen lopen vandaag. Ik moet even met Ina praten over iets waar geen kleine jongetjes bij mogen zijn!”

Hij keek wat plagerig bij die laatste woorden, want Ton was maar net één jaar jonger dan Ina.

„Gaat het over een verrassing, vader?” hapte de jongen dadelijk.

Vaders gezicht werd meteen weer ernstig.

„Nee, het gaat niét over een verrassing!”

Verwonderd droop Ton af, hij snapte er niets van. Waarom mocht hij niet horen wat er bepraat werd? Zó klein was hij toch niet meer!

Nauwelijks was hij ver genoeg weg of de dokter begon tegen Ina:

„Hoor eens kind, je hebt nu wel begrepen dat moeder en ik je geen verwijten meer zullen maken over dat van gisteren. Maar je begrijpt ook wel, dat we zo iets niet ongestraft kunnen laten!”

Ina zweeg. Natúúrlijk begreep ze dat wel. Ze had heus niet verwacht dat ze er zonder straf af zou komen.

Vader ging weer verder.

„Het was de bedoeling dat we vanmiddag allemaal samen naar het feest van de Zondagsschool zouden gaan, maar dat gaat nu voor jou niet door. We zullen je Bijbeltje en alles wat je verder krijgt voor je meebrengen, dat spreekt vanzelf. En moeder heeft beloofd dat ze bij je thuis blijven zal, dan hoef je niet al die tijd alleen te zitten!”

Ina schrok toch nog heel erg van de straf. O, op een gewóne dag zou ze 't heerlijk vinden om moeder de hele middag voor zich alleen te hebben. Maar — niet naar het Kerstfeest, het laatste dat ze op Zondagsschool hebben zou en waar ze zich al weken van tevoren op verheugd had . . .!

Toch sputterde ze niet tegen. Het enige wat ze vroeg was:

„Vertelt u ook aan mijnheer en de helpsters waarom ik niet kom?”

„Welnee, die hebben er niets mee te maken. Ik zal alleen zeggen dat je niet komt!”

„Gaat u straks nog naar Mattie's moeder toe?”

„Daar ben ik vanmorgen vroeg al geweest, toen jullie nog lekker onder zeil waren!”

„Is ze érg ziek?”

„Nee hoor, dat viel me vandaag best mee. 't Was een stúk beter dan gisteravond!”

„Weten Mattie en haar vader het al van mij? U weet wel hoe ik 't bedoel!”

„Ja, dat heb ik ze natuurlijk wel moeten vertellen. Maar ik heb er bij gezegd dat je erge spijt had, en dat je over een paar dagen zelf eens zult komen zien hoe mevrouw het maakt!”

't Vooruitzicht van dat bezoek gaf weer niéuwe schrik voor Ina, want ze begreep heel goed dat ze daar wel iets van haar verwachten zouden. Schuld bekennen aan die barse timmerman, aan zijn vrouw, die door háár toedoen doodziek had kunnen worden en aan Mattie, die nota bene bij haar in de klas zat . . . Maar kom, daar hoefde ze nú nog niet aan te denken. Vader had toch zelf gezegd dat ze er pas over een paar dagen naar toe moest.

Zo gebeurde 't die middag, tot grote verbazing van Ton en de kleintjes, dat ze er zonder moeder en Ina op uit trokken naar het Zondagsschoolfeest in de kerk. Ze hadden eerst heel wat nieuwsgierige vragen gedaan, dat laat zich begrijpen. Maar nóch vader, nóch moeder had hen ook maar een klein beetje wijzer gemaakt.

„Jullie moeten niet altijd precies het naadje van de kous willen weten!” had moeder gezegd. „Gaan jullie nu maar fijn uit met vader. Dat wij deze keer niet mee-gaan, is een zaak tussen Ina en ons!”

En Ina was ó zo dankbaar, dat haar ouders er zó over praatten en dat niemand die er niet rechtstreeks mee uit te staan had, iets van dat nare geval gewaar zou worden. Zo gingen de anderen weg, nadat vader nog eens had beloofd dat Ina van alle verrassingen op het Kerstfeest eerlijk haar deel krijgen zou.

De doktersvrouw was van plan geweest, haar oudste vanmiddag een extra kerstverhaal voor te lezen. Ze had er in een nieuw boek een ontdekt, dat voor Nannie en Miek nog een beetje te wijs was. Maar er leek niets van te zullen komen, want de huisgenoten waren nog geen kwartier vertrokken, toen met een zacht na-tingelend geluidje de bel overging.

„Wat mag dat wezen?” zei mevrouw Meursen, die juist thee wou gaan zetten. „Wéér bericht van een zieke misschien?”

„Als dat waar is, dan vlieg ik vader op zijn eigen fiets achterna!” besloot Ina. „’t Zal best gaan, want het zadel staat nog laag. Van Ton z’n fietstochtje, weet u wel?”

Moeder knikte haar dochttertje goedkeurend toe, liep toen snel de kamer uit om open te doen.

Gespannen luisterde Ina. O, als ’t weer zo’n boodschap wás — wat zou ze dan trappen om vader in te halen! ’t Zou haar bijna een gevoel geven of ze wat goedmaakte, en zo zou vader het ook vast begrijpen!

Maar op ’t zelfde ogenblik hoorde ze een bekende stem, die opgewekt groette:

„Dag Jetje, daar was ik! ’k Ben maar een beetje bijtijds gekomen zoals je ziet!”

Nicht Martha, wist ze meteen, en ze moest even lachen. Grappige gewoonte toch van nicht, om moeder altijd Jetje te blijven noemen! Maar tegelijk kreeg ze een kleur van schaamte. Nee maar, waar had ze eergistermiddag haar gedachten gehad! Nicht had immers gezégd dat ze misschien nog kwam, ze meende natuurlijk dat moeder haar verwáchtte! Stel je nu eens voor dat ze allemaal weg geweest waren, en nicht met haar oude benen voor een gesloten deur had gestaan! Nóg een verzwegen boodschap dus, maar dít was echt vergeten. O ja, nu herinnerde ze ’t zich weer. ’t Kwam doordat ze in zo’n boze bui was thuisgekomen, toen ze

gehoord had dat nicht de eerste Kerstdag naar juffrouw de Barg zou gaan!

Daar kwamen moeder en nicht de kamer al in. Moeder deed gelukkig niet verbaasd, ze trok vlug vaders stoel bij en zei dat ze voortmaken zou met de thee. Maar nicht Martha keek wél verbaasd toen ze Ina zag zitten.

„Moest jij niet naar het Kerstfeest van de Zondagschool, kind? Je bent toch niet expres voor mij thuisgebleven? Dat had je niet hoeven te doen, hoor. Ik ga vanavond om een uur of negen pas weer weg!”

Ina keek met een gloeiend-rood hoofd van de één naar de ander. Ze zag een verwonderde vraag in haar moeders ogen en stotterde haastig:

„Ja nicht, maar . . . Ziet u . . . 't Is eigenlijk maar per ongeluk dat we thuis zijn. Ik was . . . Ik had helemaal vergeten om tegen moeder te zeggen dat u komen zou vanmiddag!”

„Kindje toch,” verweet moeder hoofdschuddend, „en 't is zo'n eind lopen voor nicht! Nu moesten we toch eens uit geweest zijn!”

Nicht zelf nam het minder hoog op.

„Nu ja, zo verschrikkelijk is het niet. Dan was ik een straatje om gekuierd en zo weer op huis aan gestapt. Maar hoe komt het dat je niet naar het feest toe bent, Ien?”

Ina zat in de knel. Ze schokte verlegen met haar schouders, keek daarop moeder aan, met ogen die vroegen: „zegt ú het maar!”

„We kunnen het nicht wel vertellen, die praat er tóch niet over met andere mensen!” vond moeder.

Toen, onder 't klaarzetten van de theeboel, werd aan nicht Martha het hele geval uitgelegd. Het oude dametje luisterde met grote ogen toe. Ditmaal was zij het, die haar hoofd schudde en „kindje toch” zei. Maar omdat ze wel begreep dat Ina er genoeg verdriet

van gehad zou hebben, ging ze er verder niet op door. Ze begon te vertellen van juffrouw de Barg, met wie ze gisteren toch wel gezellig samen geweest was.

„Je kunt een ziek mens zo gelukkig maken, juist met kléine zorgen en kléine ideetjes. Heus, zo'n dagje bij een vriendin die altijd alleen zit, hoeft niet zo'n opoffering te zijn. Het maakt je Kerstfeest nog mooier dan het al is, dat gevoel van iets voor een ander gedaan te hebben!”

Dat kon Ina nú goed begrijpen. Zij had haar Kerstfeest mooier willen maken door vader thuis te houden, ook al wist ze dat daardoor een zieke tevergeefs moest verlangen naar hulp. En wás het er mooier van geworden? O nee, helemaal niet. Déze middag, die als straf was bedoeld, werd veel en veel prettiger. Dat kwam door de rust van binnen, door haar geweten, dat haar nu niet meer angstig maakte.

Ja, een prettige middag werd het. Samen met moeder en nicht dronk ze thee en genoot ze van kerstkrans en chocolaadjes. Ze babbelden gezellig over koetjes en kalfjes, en toen Ina per ongeluk uit haar mond liet vallen dat ze eigenlijk een kerstverhaal hadden willen lezen, zei nicht dadelijk:

„O kinderen, maar dat moet je om mij niet laten. Ik luister er zelf veel te graag naar!”

Moeder begon er toen tóch maar aan, en gelukkig kon ze 't verhaal nog net uit krijgen voordat vader met de kinderen thuiskwam. Want toen dié eenmaal de deur in waren, was het met de rust in een oogwenk gedaan. Nicht Martha werd met een hoeraatje begroet, het hele stel hing direct om haar heen en werd door vader en moeder om 't hardst vermaand om haar wat met vree te laten. Ina kreeg haar Bijbeltje, 't bewijs dat ze voortaan niet meer bij de Zondagsschoolkinderen horen zou. Ze keek gauw even welke tekst er voorin geschreven was. „Ik ben de Wijnstok en gij zijt de

ranken!" Wat dat betekende wist ze niet, dat moest ze vanavond of morgen maar eens aan vader vragen. Ze had ook een boek gekregen, dat zou ze straks bij het rijtje op de plank in haar slaapkamer zetten. Ze kreeg altijd boeken, ook op verjaardagen en met Sint-Nicolaas. De planken van Miek en Nannie stonden lang zo vol niet, daar moest nog heel wat bij komen.

Maar de allergrootste verrassing wachtte Ina die avond om negen uur. Toen nicht Martha opstond om weg te gaan en door moeder in haar mantel geholpen werd, vroeg de dokter:

„Wat zou je ervan denken, vrouw, als ik met Ina samen nicht in de auto naar huis ging brengen?"

„Met Ina samen, nú nog? Komt ze dan niet erg laat in bed?"

„Ja, dat denk ik wel!" lachte vader. „Maar dat moeten we dan voor één keertje maar niet zo nauw nemen!"

De jongere kinderen voelden zich wel wat teleurgesteld, maar ze lieten het niet merken. Zij hadden immers net het feest van de Zondagsschool achter de rug, mochten ze Ina dit kleine ritje dan misgunnen?

En Ina zelf? Bijna springend van plezier ging ze zich klaarmaken, en nog nooit had een tochtje in de auto haar zó blij gemaakt. Was er een beter bewijs dat ook vader haar vergeven had, en dat ze zijn grote dochter was gebleven?

Toen ze, ver over de gewone tijd, eindelijk boven kwam, was ze zó slaperig dat moeder haar moest helpen bij 't uitkleden. Maar dat hinderde niet. Meer dan tevreden tuimelde ze in haar bed, en toen mevrouw Meursen de dekens instopte, hoorde ze haar al half weggesoemd mompelen:

„'t Was tóch wel een fijne dag vandaag, moes!"

„Ziezo Ina, Mattie's moeder is weer uit bed, hoor. Nu moet je er dan maar eens heen vandaag!”

't Was de morgen vóór Oudejaar en vader kwam de huiskamer binnen, waar Ina juist bezig was een door Nannie getekende kerk te bewonderen.

Ina's vrolijk gezicht betrok. O ja, dat bezoek bij de timmermansvrouw! Ze had er deze laatste dagen nauwelijks meer aan gedacht, verdiept als ze was geweest in haar nieuw Zondagsschoolboek. En wanneer het haar eens onverwacht te binnen schoot, in bed of onder 't eten bijvoorbeeld, dan had ze zich geveleid met de stille hoop:

„Misschien vergeet vader het wel, hij praat nergens meer over!”

Nu merkte ze echter dat vader het volstrékt niet vergeten was. Ze zuchtte er eens heel diep van en had eensklaps geen greintje aandacht meer voor de tekening, zodat Nannie, teleurgesteld en beledigd, ermee naar het dienstmeisje liep.

's Middags, dadelijk na het eten, zou 't er dan van komen. Moeder had met Ina mee willen gaan, want ze begreep opperbest dat dit bezoek niet makkelijk was voor haar dochttertje. Maar net toen ze op wilden stappen, kwam er een mevrouw uit de buurt op visite. Ze zagen haar aankomen en de stoep op gaan om te bellen.

„Dan gaan we morgen maar!” besliste de doktersvrouw, terwijl ze haar mantel weer uittrok. „Op één dag komt het niet aan!”

Maar tóen liet Ina pas werkelijk zien dat ze een grote dochter was.

„Ik kan best alleen gaan, moes!” zei ze kordaat.
„Ze zullen me toch niet opeten!”

Moeder sloeg even de arm om haar middel.

„Je bent mijn dapper meisje,” zei ze, „en je hebt gelijk ook!”

Toen liep ze haastig de buurdame tegemoet en Ina toog in haar eentje op weg.

Nee, opeten zouden ze haar niet bij Mattie thuis, dat was nogal glad. En toch, zo dapper als moeder had gemeend was ze heus niet. Vooral als ze aan de nijldige bromstem van Mattie's vader dacht, zakte de moed haar in de schoenen. Gelukkig maar dat ze niet wist hoe woedend de timmerman geworden was toen hij alles hoorde, en hoeveel moeite het vader had gekost om hem een klein beetje vriendelijker te stemmen voor die „drommelse meid”, zoals hij haar noemde. Als ze dát allemaal had geweten, dan zou ze zeker meteen terug zijn gegaan. Ze had er nú al ik-weet-niet-wat voor willen geven als het maar een flink eind lopen was geweest naar de Costerstraat. Maar 't was helemáál geen eind lopen, nog geen kwartier. Veel te gauw naar haar zin was ze er dan ook.

In een gangetje tussen 't huis en de werkplaats speelden een paar kleine jongetjes, die bezig waren zichzelf met aarde en een emmertje water in negers om te toveren. Dat waren zoontjes van Mattie's getrouwde zuster, die een paar deuren verder woonde, wist Ina. Grappig had ze 't altijd gevonden, dat Mattie, zelf toch ook nog een schoolkind, al tante was. Zouden ze 't ook echt tegen haar zéggen, of zou dat niet hoeven van hun moeder?

Maar vanmiddag dacht Ina niet aan grappige dingen. Langzaam stapte ze door de achterdeur binnen, waar ze in 't keukentje Mattie vond. Die keek haar niet eens verwonderd aan, ze zei alleen:

„O, ben je daar?”

Ina gaf haar een hand.

En dan wat harder in de richting van de kamerdeur:
„Moeder, daar is Ina van de dokter!”

Och ja, bedacht Ina zich, dat was waar ook. Ze wisten hier dat ze komen zou, vader had het gezegd!

In de kamer zat Mattie's moeder gemakkelijk voor het raam, met een kussen in haar rug en een mandje met kousen op schoot. Ina gaf haar een hand en ook Mattie's zuster, die hier zolang voor het werk scheen te zorgen. Ze deden allebei heel gewoon, net of het niets bijzonders was dat ze kwam. De timmerman zelf was gelukkig nergens te zien.

„Ga maar in Mattie's hoekje zitten, aan de andere kant van 't raam!” zei de moeder. „We hebben nog geen thee, 't is nog een beetje vroeg, hè? Maar m'n dochter zal gauw wat zetten. Heb je onze jongetjes ook gezien op straat, of zouden ze bij hun grootvader in de werkplaats zijn?”

Ina begreep er niets van. 't Leek wel of ze hier elke dag in-en-uit liep, zó werd er tegen haar gepraat! Het zette haar totaal over haar verlegenheid heen.

Ze vertelde waar ze de peuters gezien had en waar ze mee speelden, en de twee vrouwen lachten werkelijk!

„Zulke deugnieten!” zei Mattie’s zuster. „Zul je ze straks weer eens zien als ze thuiskomen. ’k Mag ze wel helemaal afboenen, allebei!”

Over de reden van Ina’s bezoek werd nog maar steeds geen woord gezegd. Mattie begon over school, over Ina’s rapport, waar mijnheer haar zo’n dikke pluim voor gegeven had.

„O moeder, als u eens wist wat een mooie cijfers ze altijd krijgt . . . Zij en Go Bijlmans, dat zijn de besten van de klas, zegt mijnheer. Ik wou maar dat ik óók zo goed leren kon!” zei ze er met een zucht achteraan.

Ja, dat geloofde Ina graag. Mattie was lang niet de vlugste op school, en toch deed ze werkelijk goed haar best.

„Weet je wát?” bedacht Ina plots. „Na de vakantie krijgen we tóch allemaal andere plaatsen, dan vraag ik of ik naast jóu zitten mag. Dat vindt Go vast wel goed, en mijnheer ook. Dan kan ik je nog eens op weg helpen onder de les. Niet voorzeggen natuurlijk, maar een beetje uitleggen en zo, vooral met de sommen!”

Ze kleurde zelf van plezier om het plannetje, dat zo-maar ineens bij haar op was gekomen. Was dít niet de allerbeste manier om haar spijt te tonen over ’t verdriet dat ze deze mensen gedaan had?

En nu was het vergeving-vragen opeens helemaal niet meer nodig. De blijde gezichten van Mattie en moeder vertelden duidelijk hoe ze nú over Ina dachten.

„Maar dan moeten jullie ook vriendinnen worden!” meende de timmermansvrouw.

En natuurlijk had Ina daar niets op tegen, als Mattie het maar niet erg vond dat Go haar liefste vriendinnetje bleef. Vanzelf, dat snapte Mattie best. Ina en Go hadden al zo lánɡ met elkaar omgegaan.

Mattie’s zuster had nu de thee klaar, en ’t werd be-

slist gezellig in het timmermanshuis. Ina begreep niet hoe ze er zo tegenop had kunnen zien om hierheen te gaan. Die mevrouw was bijna even lief als haar eigen moeder, en haar dochter was ook een heel vriendelijke vrouw. Als Mattie's vader nu maar niet binnenkwam! Voor hém was ze nog wel een beetje bang!

Maar Mattie's vader kwam wél binnen, op 't allerlaatste ogenblik nog. Ina stond klaar om naar huis te gaan. Ze had al afscheid genomen en zou net door 't keukentje aftrekken, toen er aan de andere kant van de kamer een deur openging en de timmerman, groot en zwaar, op de drempel verscheen, met op iedere schouder een roetzwarte kleinzoon.

„Kijk eens aan, hoe die rakkers er uitzien! Knap ze maar gauw wat op!” bromde hij kwasi-boos tegen zijn dochter.

Tegelijk zag hij Ina staan, die nu niet goed wist wat ze doen moest: blijven of doorlopen. Hij zette zijn kleinkindertjes op de grond, die door hun moeder dadelijk mee naar de keuken werden genomen, en keek toen het dochtertje van de dokter niet al te vriendelijk aan. 't Mocht dan waar wezen dat ze spijt had van wat er gebeurd was, maar hij zou 't haar toch nog eens even goed zeggen.

Daar kwam echter niets van terecht, want nog vóór hij een woord had gesproken, hing Mattie stralend van blijdschap aan zijn arm.

„Vader, nou moet u eens luisteren! Volgende week als de school weer begint, dan mag ik naast Ina zitten, en dan zal ze me overal mee helpen! Wat zegt u dáárvan?”

De timmerman keek van de een naar de ander. Hij wist best hoe zijn meisje 't zich altijd had aangetrokken dat ze zo achteraan kwam op school, en de trek om zijn mond werd zachter. Als 't er zó mee stond . . .

„Nou bent u niet boos meer op Ina, hè vader?”

drong Mattie aan. En haar zuster, die weer in de kamer gekomen was om een handdoek te krijgen, viel haar bij.

„Nee, nou kunt u niet boos blijven en dat mag ook niet. Ina heeft straf genoeg gehad, Mattie heeft haar immers niet op het Zondagsschoolfeest gezien. Daar mocht ze natuurlijk niet heen van haar vader. En dat ze hier naar toe is gekomen vanmiddag, dat was ook gerust niet voor haar plezier. Laat de hele zaak maar gauw vergeten zijn en laat ze ú dan ook maar een hand geven, want daar staat ze op te wachten!”

Ina keek Mattie's zuster dankbaar aan. Zoals dié haar hielp — en zo goed kende ze haar toch niet eens!

„Nou, vooruit dan maar!” gaf de timmerman eindelijk toe. „Tegen al die vrouwen kan ik tóch niet op, want moeder zit maar te lachen, die denkt er zeker ook al zo over. Maar als 't nóg eens gebeurt . . .”

Nóg eens gebeuren? Brrr, Ina kreeg alleen bij de gedachte al kippevel. Nee, daar hoefden de patiënten van vader nooit meer bang voor te zijn. Zo'n vreselijke avond wou ze voor geen geld weer beleven!

En nu stapte ze dan toch heus op. 't Was er ongemerkt laat bij geworden, moeder zou niet weten waar ze bleef.

„Ga de voordeur maar uit, dat loopt niet zo om!” zei Mattie's vader. En Mattie zelf liep tot aan de hoek van de straat met haar mee.

Als dokter Meursen die middag zijn dochttertje over de weg had zien springen, dan zou hij haar vast voor een dreumes van vijf hebben uitgemaakt. Maar 't was ook zo'n heerlijke opluchting, dat het nu met alles en iedereen weer in orde was. Moeder zou er ook blij om zijn, als ze hoorde dat 't bezoek haar zo mee was gevallen en dat ze er nog een nieuwe vriendin bij gekregen had ook. En bij die laatste gedachte begon ze ineens te hollen tot ze buiten adem was, om maar vlug bij haar moeder te komen.